

досліджень співвідношення доходів багатих українців до найбідніших складає від 14:1 до 30:1. Для прикладу в Китаї це співвідношення складає – 7:1, в Японії – 4,3:1, в країнах ЄС – 5,7:1.

Причини української бідності полягають насамперед у повільній адаптації національної економіки до ринкових умов, неконкурентоспроможності низки галузей і виробництв, превалюванні низькооплачуваних робочих місць. Також існує прошарок людей, які в силу віку та стану здоров'я не можуть заробляти. Зменшити таку бідність може держава через перерозподіл трансфертів. Бідність в цьому випадку є результатом неефективної соціальної політики. Соціальні стандарти і гарантії, що розробляються державою, не є достатніми для простого відтворення населення. Причинами бідності можуть стати також відсутність можливостей або несформованість самих потреб. Низькі соціальні стандарти, злиденні умови існування виробляють звичку жити у бідності, трансформують психологію людини, що призводить до так званої успадкованої бідності. Для сучасної України бідність стала також фактором поляризації суспільства, його поділу на дуже заможних і дуже бідних при зменшенні середнього прошарку суспільства.

Враховуючи наявні загрози соціальному благополуччю громадян потрібно: розробити новий алгоритм розрахунку прожиткового мінімуму та інфляції з урахуванням реального зростання вартості споживчого кошика; встановити розмір заробітної плати медичних працівників та вчителів на рівні середньої заробітної плати в промисловості; реалізувати комплекс заходів, спрямованих на соціальний захист сім'ї: забезпечити рівність жінок, посилити контроль за дотриманням роботодавцями права працюючих жінок на оплачувану декретну відпустку; підвищити щомісячну соціальну допомогу на дитину віком до трьох років до прожиткового рівня; розпочати будівництво соціального житла, у т. ч. для молодих сімей; забезпечити для молоді якісну та доступну освіту, перше робоче місце; посилити контроль за дотриманням норм трудового законодавства; зберегти існуючу систему пільг для соціально незахищених груп населення.

Побережная Е.В.

НТУ «ХПИ»

ЧЕЛОВЕЧЕСКИЕ РЕСУРСЫ В КОНТЕКСТЕ ЭКОНОМИКИ ЗНАНИЙ

Сегодня в научной литературе достаточно широко используются термины «общество знаний», «управление знаниями», «экономика знаний» и тому подобное. На наш взгляд, достаточно целесообразно проследить этапы развития этих понятий. Ученые и практики достаточно по – разному интерпретируют новый этап экономического развития. Среди подходов можно выделить следующие: нового общества (Тоффлер, 1990), общество знаний (Масуда, 1980, Нейсбит, 1998) и др. Современная экономика основывается на новой экономической парадигме. Sveiby (1999) описывает экономику, основанную на знаниях, в которой процессы происходящие в экономике оцениваются с точки зрения знаний. Важность знания для экономического развития также

анализируют такие ученые, как В. Lundvall (1999), А. Bardige (1998), М. Boisot (1998) и многие другие. Они отмечают, что «экономика знаний», много внимания уделяет "обучающимся организациям" и человеческим ресурсам.

Предприятия стремятся более эффективно конкурировать, реагировать на возникающие инновации, изучать, как функционируют другие компании и использовать полученные знания в своей работе. Таким образом, происходит процесс обновления знания, который позволяет создавать новые технологии и тем самым приводит к созданию нового знания.

Обращаясь к опыту Европейского Союза, отмечаем, что этот фактор имеет особое значение для его развития и расширения. Активация инноваций считается важным вызовом, связанным с социально-экономическим развитием и развитием научно – технического направления в Европейском союзе.

Таким образом, экономические условия и перспективы экономического развития общества, основанного на создании знаний в эпоху глобализации, в значительной степени зависит от способности инициировать, распространять и внедрять инновации во всех сферах жизни. Формирование общества знаний включает следующие основные процессы:

- создание новых знаний и их использование в экономической и социальной жизни;
- приобретение знаний, процесс обучения;
- распространение новых знаний и процессов.

После изучения в научной литературе различных точек зрения, отметим что общество знаний это общество, которое постоянно аккумулирует информацию по всем отраслям науки и промышленности, обрабатывает ее, адаптирует необходимые знания, постоянно учится и создает новые знания, а также применяет их в социальной и повседневной деятельности. При этом особое внимание уделяется человеческими ресурсам как основе общества знаний и конкурентоспособной экономики.

Попова К.Т.
ДонНУЭП

ПРОБЛЕМЫ СПИН-ОФФ ПРЕДПРИНИМАТЕЛЬСТВА

В современных экономических условиях инновационная сфера деятельности является одним из приоритетных направлений на пути становления страны на инновационный путь развития. Государство должно оказывать влияние на предприятия, стимулируя их на ведение НИОКР, изучение рынков инноваций. Не только крупные предприятия являются субъектами рыночных инновационных отношений, не менее важная роль отводится малому бизнесу, заинтересованному в создании и коммерциализации разработок.

Появление правового института частной собственности определило возможность научно-технического спин-офф предпринимательства, которое определяется как процесс, направленный на расширение области действия и